

τῶν ἐχρειάζοντο, ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς Πετρούπολιν. Ἐν ἔτει 1840 ἦσαν πολλοὶ ὀλίγοι σιδηροδρόμοι. Οἱ περιοδεύοντες ἦσαν τότε ἡναγκασμένοι νὰ ταξιδεύωσι μὲ τὸ ταχυδρομεῖον. Ὁ Σανὶν ἔλαβε θέσιν, ἐν τῇ ταχυδρομικῇ ἀμάξῃ. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ταχυδρομεῖον ἐμελλε ν' ἀναχωρήσῃ μόλις περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν τῆς ἑσπέρας, ὑπελείπετο αὐτῷ εἰσέτι πολλὸς χρόνος. Εὐτυχῶς ὁ καιρὸς ἦτο φραγὸς, καὶ ὁ Σανὶν ἀφοῦ ἐγευμάτισεν εἰς τὸ τότε περιφρῶν ξενοδοχεῖον «τοῦ Λευκοῦ Κύκνου», ἐξῆλθεν ὅπως ἴδῃ τὴν πόλιν. Εἶδε τὴν Ἀριάνην, τοῦ Δάννεκερ, ἥτις δὲν τῷ ἤρσεν ἐκτάκτως, ἐπεσκέφθη τὴν οἰκίαν ἐν ἣ ἐγεννήθη ὁ Γκαίτε, ἐκ τῶν ἔργων τοῦ ὁποίου ἄλλως τε μόνον τὸν Βέρντερν εἶχεν ἀναγνώσῃ — καὶ μάλιστα ἐν γαλλικῇ μεταφράσει — περιεπάτησε παρὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Μάιν καὶ ἡσθάνθη — πληξίς, ὅπως ἀρμόζει εἰς πάντα εὐγενῇ ταξιδιωτῇ. Τέλος, περὶ τὴν ἑκτὴν ὥραν, εὐρέθη κουρασμένος καὶ μὲ σκονισμένα ὑποδήματα ἐν μιᾷ τῶν μᾶλλον ἀσημάντων ὁδῶν τῆς Φραγκοφύρτης — ἡ ὁδὸς αὕτη ἐπέπρωτο νὰ μείνῃ ἐπὶ μακρὸν ἀνεξάλειπτος ἐν τῇ μνήμῃ του.

Εἰς μίαν ἐκ τῶν ὀλίγων οἰκιῶν τῆς ὁδοῦ ταύτης παρετήρησεν ἐπὶ τῆς θύρας τὴν ἐπιγραφὴν «Ἰταλικὸν Ζαχαροπλαστεῖον Ἰωάννου Ροσέλλι (Giovanni Roselli)». Ὁ Σανὶν εἰσῆλθεν ὅπως πῇ ἐν ποτῇ-ριον λεμονάδας. Ἀλλὰ εἰς τὸ πρῶτον δωμάτιον, εἰς τὸ ὁποῖον ὁπισθεν μικρὰς τινος τραπέζης, εἰς τὰ διαμερίσματα ἐνὸς ἐρμαρίου χρωματισμένου μὲ ἀνοικτὸν χρῶμα εὐρίσκοντο παρατεταγμένα, ὡς ἐν φαρμακοπολείῃ, φιάλαι μὲ χρυσὰς ἐπιγραφὰς καὶ ὑάλινά ἀγγεῖα γεμάτα μὲ παξιμάδια, γλυκίσματα καὶ ζαχαρωτά — εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο οὐδεὶς ἄνθρωπος ἐφαίνετο. Μόνος ἕνας ψαρὸς γάτος ἐκάθητο καὶ ἔγρουζε ἐπὶ ὑψηλῇ, πλεκτῇ καθέκλας πλησίον τοῦ παραθύρου, καὶ εἰς τὸ πάτωμα ἔκειτο μεγάλη τολύπη ἐρυθροῦ μαλλίου, λαμποκοποῦσα εἰς τὸ φῶς μιᾶς πλαγίως εἰσερχομένης δέσμης ἀκτίνων τοῦ ἑσπερινοῦ ἡλίου, ἐκεῖ δὲ πλησίον εὐρίσκετο ἀνεστραμμένον καλὰθιον ἐκ πλεκτῆς λυγαριάς.

Ἐκ τοῦ παρακειμένου δωματίου ἠκούσθη παράδοξος θόρυβος. Ὁ Σανὶν περιέμεινε μέχρις οὗ ἐσβέσθῃ ὁ ἦχος τοῦ ἐπὶ τῆς θύρας κώδωνος καὶ ἔπειτα ἠρώτησε μὲ δυνατὴν φωνήν. «Εἶνε κανεῖς ἐδῶ;»

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἠνεάχθη βιαίως ἡ θύρα τοῦ παρακειμένου δωματίου — καὶ ὁ Σανὶν, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἔμεινεν ἐκπληκτος.

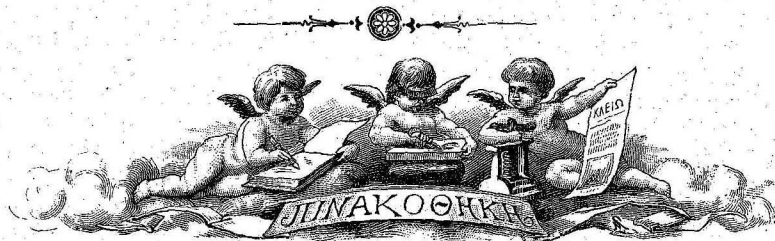
2.

Εἰς τὸ ζαχαροπλαστεῖον εἰσώρμησε μὲ λυτὴν μέλαιναν κόμην κυματίζουσαν περὶ τοὺς γυμνοὺς ὤμους καὶ μὲ προτεταμένους γυμνοὺς βραχιόνας μία νεάνις δέκα ἐννέα ἰσως ἐτῶν. Ἀμα ὡς εἶδε τὸν Σανὶν, ὤρμησε πρὸς αὐτόν, συνέλαβε τὴν χεῖρά του καὶ τὸν εἰλκυσε μεθ' ἑαυτῆς, φωνάζουσα συγχρόνως μὲ πνιγομένην ὑπὸ τῆς ἀγωνίας φωνήν: «Γρήγορα, γρήγορα, ἐδῶ, σώσατέ τον!».

Ὁ Σανὶν δὲν ἠκολούθησεν ἀμέσως τὴν νεάνίδα: ὅχι ὅτι ἐδίσταζε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν αἰτησίαν τῆς, ἀλλὰ διότι ἦτο ὡσεὶ ἀπολελιθωμένος ὑπὸ τῆς ἐκπλήξεως. Οὐδέποτε καθ' ὅλον του τὸν βίον εἶχεν ἰδεῖ τοσοῦτο θαυμασίαν καλλονήν. Ἡ νεάνις μετεστράφη πάλιν πρὸς αὐτόν καὶ ἡ φωνὴ τῆς, τὸ βλέμμα τῆς, ἡ κίνησις τῆς συνεσφιγμένης καὶ τὴν ψυχρὰν παρῆεν σπασμωδικῶς πιεζούσης χειρὸς, ἐμαρτύρουν τοσαύτην ἀπελπισίαν, ὥστε ὁ Σανὶν εἰς τὴν νέαν τῆς παράκλησιν «ἐλάτε πρὸς θεοῦ, ἐλάτε!» ἀμέσως εἰσώρμησε μετ' αὐτὴν διὰ τῆς ἠνεωγμένης θύρας.

Ἐν τῷ δωματίῳ, εἰς τὸ ὁποῖον εἰσῆλθε δρομαῖος ὁ Σανὶν ἀκολουθῶν τὴν νεάνίδα, ἔκειτο ἐπὶ ἐνὸς ἀρχαιοτρόπου σοφῆ δεκαετραετῆς περὶ πού παῖς μὲ κάτωχρον πρόσωπον, σχεδὸν κιτρινωπὸν ὡς κηρὸς ἢ ὡς παλαιὸν μάρμαρον. Ὁ παῖς ἐφαίνετο ἔχων ἐκτάκτως μεγάλην ὁμοιότητα πρὸς τὴν νεάνίδα — προφανῶς ἦτο ἀδελφὸς τῆς. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἦσαν κεκλεισμένοι, ἡ δὲ σκιὰ τῆς πυκνῆς καὶ μελαίνης κόμης τοῦ ἐκάλυπτε τὸ λείον, οἰοῦναι ἀπολελυθῆναι μὲτωπὸν του καὶ τὰς ἀκινήτους, λεπτὰς ὀφρὺς· διὰ μέσου τῶν κυανοχρῶν χειλέων τοῦ ἐλαμποκόπουν οἱ λευκοὶ καὶ συνεσφιγμένοι ὀδόντες του. Ὡς ἐφαίνετο, ἡ ἀναπνοὴ τοῦ εἶχε παύσῃ πλέον· ὁ εἰς βραχίον ἐκρέματο πρὸς τὸ ἔδαφος, ὁ δὲ ἕτερος ἔκειτο ὑπὸ τὴν κεφαλὴν του. Ἦτο ἐντελὲς ἐνδεδυμένος καὶ στερεὰ κομωμένος· στενὸν τι μαντίλιον περιέσφιγγε τὸν λαιμόν του.

(Ἔπεται συνέχεια.)

1. ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΘΕΡΕΙΑΝΟΣ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 1).
2. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΙΣ ΤΟ ΟΡΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΙΩΝ. Εἰκὼν ὑπὸ Ε. Κ. Liska μετὰ σχετικῆς ἐρμηνείας ὑπὸ τοῦ Ἱεροῦ. Γερμανοῦ Κυραβαγγέλη (ἐν σελ. 5).
3. Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ ΑΥΤΟΥΣΤΑ (ἐν σελ. 8).
4. Ο ΠΡΩΤΗΡ ΑΜΑΔΑΙΟΣ (ἐν σελ. 8).
5. Ο ΚΟΜΗΣ ΑΝΔΡΑΣΗ (ἐν σελ. 8).
6. ΕΙΣ ΤΑΣ ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΑΣ ΑΚΤΑΣ, εἰκὼν ὑπὸ H. Nestel ἐν σελ. 9. Πανταχοῦ εἶνε ἡ αὕτη καὶ ἀπαράλλακτος, ἡ ἄφωτος γλῶσσα τοῦ ἔρωτος, ἡ πανταχοῦ ὁμιλουμένη καὶ πανταχοῦ ἐννοουμένη, εἴτε ὑπὸ τὸν ὁμιχλώδη καὶ μολυβδόχρουν οὐρανὸν τῶν βορείων χωρῶν, εἴτε ὑπὸ τὴν κυανανγῇ λαμπρότητα τοῦ οὐρανοῦ θόλου τῶν μεσημβρινῶν κλιμάτων. Ἡ ἐπὶ τῆς ἡμετέρας εἰκόνης παρισταμένη ἐρωτικὴ σκηνὴ λαμβάνει χώραν εἰς μεσημβρινὰ ἐδάφη, εἰς ἀκτὰς περιλουόμενας ὑπὸ φλοισβίζόντων κυμάτων. Στενὴ λωρὶς γῆς ἐκτείνεται βαθέως εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ μικροῦ τούτου ἀκρωτηρίου φαίνεται ὑψούμενος ἀρχαῖος ναὸς, ὃν ἡ ἑλληνικὴ καλαισθησία ἀνῆγειρε τῇ ἀφρογενεῖ δεῖ. Ζωηρὰ καὶ χαρμόσυνα εἶναι τὰ χρώματα τοῦ τοπίου τούτου, μόνον δὲ αἱ μελαγχολικαὶ κυπάρισσοι, αἱ ὑψοῦσαι εὐδυτενῶς τὰς αἰχμηρὰς αὐτῶν κορυφὰς πρὸς τὸν οὐρανόν, μετριάξουσιν διὰ τῆς πυκνῆς σκιᾶς των τὸ θαμβωτικὸν φῶς, ἐνῷ οἱ κλώνες αὐτῶν

θαυπευόμενοι ὑπὸ τῆς δροσερᾶς αὔρας ψιδυρίζουσι σοβαρώτερας σκέψεις.

Ἀλλὰ τὸ ζεύγος τῶν ἐραστῶν, βεβυθισμένον ἐν τῇ ἀφάνῃ διαλέξει τοῦ ἔρωτος, οὐδόλως ἐπαισθάνεται οὔτε τοῦ φλοισβοῦ τῶν κυμάτων, οὔτε τῶν θαυπειῶν τῆς θαλασσίας αὔρας, οὔτε τοῦ βαυκαλῶντος ψιδύρου τῶν κυπαρίσσων, ἀλλὰ ληρονοῦντες τὰ πάντα παραδίδονται ἀμφοτέρω εἰς τὸ μακάριον ὄνειρον τοῦ ἔρωτος, τῆς νεότητος καὶ τῆς καλλονῆς.

7. Η ΑΝΟΙΞΙΣ. Ὑπὸ Cuno v. Uechtritz (ἐν σελ. 12).

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΙ.

Ἡ γλυκυτάτη Ἀνοιξι
Μέ τ' ἄνθια στολισμένη,
Ροδοστεφανωμένη,
Τῇ γῇ γλυκοτηράει.

Κ' ἡ γῇ τῇ χλόῃ ἐντύνεται,
Τὰ δάση τῆς ἱσκιόουν,
Τὰ κρῖα χιόνια λιώνουν,
Ὁ οὐρανὸς γελάει.

Τὰ λουλουδάκια βάφονται,
Τὰ πλάγια χρωματίζουν,
Κ' ἡδονικαῖς φωτίζουν
Ἡ δροσεραῖς αὐγαῖς.

Στὸ ἀγκαθαρὸν τραντάφυλλο
Γλυκολαλεῖ τ' Ἀηδόνι.
Τὸ ξένο Χελιδόνι
Ταιριάζει τῇ φωλιά.

Στοὺς κάμπους πλοῦσια κ' ἄκοπα,
Σὲ πράσινα λιβάδια
Τὰ ζωντανὰ κοπάδια
Βελάζουν καὶ πηδᾶν.

Κι ὁ νῖδς βοσκὸς χαρούμενος
Φυσῶντας τῇ φλογέρα,
Γιορᾶζει τὸν ἀγέρα
Μὲ τραγουδιῶν φωναῖς.

Κάθε ψυχὴ εὐφραίνεται,
Τὴν ἀνοῖξι γιορτάζει
Ὁ θῆρσις σκυθρωπάει
Στὴ γενικὴ χαρὰ.

Ὁραία Δάφνη πρόβαλε
Νὰ τὴν ἀποστολίσῃ,
Καὶ τότε εἶναι ὁ θῆρσις,
Ὁ πλέον εὐτυχής.